

Zarzuty i główne argumenty

Zgodnie z prawem hiszpańskim, spółki posiadające znaczący udział w kapitale spółki zależnej mogą odliczyć od swego dochodu podlegającego opodatkowaniu 100 % dywidendy brutto uzyskanej od tej spółki zależnej. Aby móc podlegać tej regulacji, spółki dominujące z siedzibą w Hiszpanii muszą posiadać udział w wysokości 5 % lub więcej w kapitale spółki zależnej będącej rezydentem w nieprzerwanym okresie przynajmniej jednego roku. Dywidendy spełniające przesłanki stosowania tego przepisu są zwolnione z opodatkowania u źródła.

W przypadku spółek dominujących nie będących rezydentami w Hiszpanii wymogiem skorzystania ze zwolnienia jest posiadanie przez nie udziału wynoszącego 20 %. Próg ten ulega zmniejszeniu do 15 % od 1 stycznia 2007 r. i do 10 % od 1 stycznia 2009. W związku z tym, w odróżnieniu do spółek dominujących będących rezydentami w Hiszpanii, spółki dominujące z innych państw członkowskich WE i z państw członkowskich Porozumienia o Europejskim Obszarze Gospodarczym posiadające udział w kapitale wynoszący 5 % lub więcej, lecz poniżej wskazanych progów są zobowiązane do zapłaty podatku od dywidend wypłacanych przez spółkę zależną.

Zdaniem Komisji ustanowione w hiszpańskich przepisach odmienne traktowanie, polegające na wymogu posiadania większego udziału w kapitale przez spółki dominujące nie będące rezydentami niż ma to miejsce w przypadku rezydentów, by móc skorzystać ze zwolnienia podatkowego obejmującego dywidendy wypłacane przez spółki zależne będące rezydentami na terytorium hiszpańskim stanowi dyskryminację i narusza art. 56 WE i art. 40 Porozumienia EOG. Zdaniem Komisji, to dodatkowe obciążenie podatkowe spółek dominujących z siedzibą w innych państwach członkowskich i państwach EOG nie jest w żaden sposób uzasadnione.

Skarga wniesiona w dniu 14 listopada 2008 r. — Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Francuskiej**(Sprawa C-492/08)**

(2009/C 19/30)

*Język postępowania: francuski***Strony**

Strona skarżąca: Komisja Wspólnot Europejskich (przedstawiciel: M. Afonso, pełnomocnik)

Strona pozwana: Republika Francuska

Żądania strony skarżącej

— stwierdzenie, że — stosując obniżoną stawkę podatku od wartości dodanej (VAT) do usług świadczonych przez adwokatów, adwokatów przy Conseil d'État oraz przy Cour de cassation, a także przez zastępców sądowych, za wykonywanie których są oni opłacani w całości lub w części przez państwo w ramach pomocy prawnej — Republika Francuska

uchybiła zobowiązaniom, które na niej ciąży na mocy art. 96 i 98 ust. 2 dyrektywy VAT (¹);

— obciążenie Republiki Francuskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Komisja kwestionuje zastosowanie przez stronę pozwaną obniżonej stawki podatku VAT do usług świadczonych w ramach pomocy prawnej przez adwokatów, adwokatów przy Conseil d'État oraz przy Cour de cassation, a także przez zastępców sądowych, jako że takie usługi nie są objęte żadną z kategorii przewidzianych w załączniku III do dyrektywy 2006/112/WE.

Celem odparcia trzech głównych argumentów strony pozwanej Komisja podnosi po pierwsze, że zagwarantowanie dostępu do wymiaru sprawiedliwości nie może stanowić właściwej podstawy, by odstąpić od stosowania normalnej stawki podatku VAT od usług adwokatów, ponieważ taka gwarancja jest raczej związana z zakresem pomocy przyznanej przez państwo niż ze stawką podatku VAT określoną w jednolity sposób na poziomie wspólnotowym.

Po drugie, zdaniem skarżącej, charakter społeczny omawianej działalności nie jest wystarczający, by można było ją zaliczyć do pozostałych kategorii usług wskazanych w załączniku III do dyrektywy, w wypadku których przewidziano obniżoną stawkę w porównaniu z mającą zastosowanie normalną stawką. Zgodnie z utrwalonym orzecznictwem Trybunału ścisła wykładnia charakteru tych usług jest bowiem niezbędna, by zachować wyczerpujący charakter tego załącznika.

Wreszcie Komisja wskazuje, że celem zarówno art. 96 i 98 ust. 2 dyrektywy VAT, jak i załącznika III do tej dyrektywy nie jest uniknięcie zakłóceń konkurencji między podmiotami gospodarczymi oferującymi te same produkty lub usługi, ale po prostu sprzyjanie stopniowej harmonizacji ustawodawstw państw członkowskich poprzez zbliżanie stosowanych stawek podatku VAT oraz poprzez ograniczenie transakcji, do których mogą mieć zastosowanie stawki obniżone.

(¹) Dyrektywa Rady 2006/112/WE z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej (Dz.U. L 347, s. 1).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Vestre Landsret (Dania) w dniu 19 listopada 2008 r. — Ingeniørforeningen i Danmark działające na rzecz Ole Andersena przeciwko Region Syddanmark**(Sprawa C-499/08)**

(2009/C 19/31)

*Język postępowania: duński***Sąd krajowy**

Vestre Landsret